

Oili Valkila

Voiko vielä
istuttaa
omenapuun?

Oili Valkila

Voiko vielä
istuttaa
omenapuun?

© 2022 Oili Valkila

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6288-2

Sisältö

<i>Syksy 2045</i>	7
<i>Unikeonpäivä 2029</i>	19
<i>Lauantai</i>	35
<i>Sunnuntai</i>	51
<i>Maanantai</i>	61
<i>Tiistai</i>	75
<i>Keskiviikko</i>	85
<i>Elokuu</i>	95
<i>Syyskuu</i>	123
<i>Lokakuu</i>	147
<i>Marraskuu</i>	163
<i>Joulukuu</i>	169
<i>Kevät keikkuu</i>	191
<i>Helmikuu</i>	201
<i>Maaliskuussa jäätä näyttää</i>	213
<i>Huhtikuu</i>	231
<i>Toukokuu toivoa täynnä</i>	235
<i>Kesän suolainen maku</i>	241
<i>Heinäkuu</i>	253
<i>Elokuu tuo elämää</i>	261
<i>Syyskuu</i>	273
<i>Lokakuu</i>	279
<i>Elokuu 2033</i>	291
<i>Kesä 2037</i>	297
<i>Syksy 2041</i>	303
<i>Kevät 2045</i>	313
<i>Kevät 2046</i>	321

Syksy 2045

Aava laski kätensä alas ja istahti katoksen alla olevalle, penkin virkaa toimittavalle männynrungolle huoahtaen. Sydän jyskytti nykyään heti, jos teki hiukankin jotakin kädet ylhäällä. Kaloja ei kuitenkaan ollut enää paljon jäljellä. Pari varvia enää, niin tällä kertaa katossa olisi hyvä saalis.

– Mä voisin laittaa kalat parruun sun puolesta, jos ylettyisin. Miksi niiden on oltava niin korkealla? Isla kysyi peraten viimeisiä pieniä lahnoja laudoista kyhätyn tason ääressä.

– Me halutaan syödä ne itse eikä syöttää muille elukoille, Aava sanoi tuuletellen kasvojaan maasta poimimallaan tuohen palalla. Päivä oli kuuma, niin kuin päivät olivat olleet taas jo pari viikkoa. Varjo ei paljon auttanut. Vasta illalla helpottaisi hiukan. Kalat joko kuivuivat tai sitten mätänivät karpästen syöttinä. Ilmoihin ei voinut luottaa.

– Mä voisin ehkä rakentaa sellasen jutun, et ne kalat laitettais siihen kiinni tässä alhaalla ja sitten nostettais se teline lopuksi ylös katokseen.

– Että osaisit sitten värkätä sellaisen?

– Tai hei, ei muuten tarvi tehdä sitäkään. Mä kiertelin alkukesästä veneellä rantoja, kun etsin vanhoja kalastusvehkeitä. Yhdessä rannassa oli maalle nostettuna vanhoja, litistyneitä katiskoita. Siitä saisi tehtyä verkon, joka suojelisi kalat isommilta elukoilta matalallakin.

– Niin kai, paitsi kärpäsiltä, Aava myönsi.

– Joo, mutta eikö kärpäsiä voisi estää jollain kankaalla, joka kuitenkin päästää ilmaa hyvin läpi?

Islalla oli yleensä aina nopeasti ratkaisuja eteen nouseviin pulmiin. Hän ei koskaan alistunut pyörittelemään silmiään.

Aava vääntäytyi ylös puunrungolta ja alkoi ripustaa viimeisiä kaloja korkealla harjakatoksen alla oleviin koukkuihin, joihin hädin tuskin ylettyi. Sydän alkoi nyt jyskyttää lujaa jo ensimmäistä kalaa ripustaessa. Hellekö se tätäkin teetti? Oli pakko laskea taas huilaamaan puunrungolle. Laskeutuessaan hän horjahti ja maailma musteni hetkeksi. Tajua oli mennä, mutta palasi kuitenkin vähän etovan olotilan kanssa.

Tuntui, etteivät kaulasuonet hetkeen riittäneet kaikelle verelle, joka nyt tunki jyskyttäen päähän. Tuntui ikävä, puristava tunne rinnassa ja käsivarressa. Se oli tuntunut jokusen kerran menneen kesän aikana.

Isla tarttui Aavaa olkapäistä.

– Mikä on, Aava?!

– Kuumuus. Kuumuus on, ei sen kummempaa.

Isla katseli istuvan Aavan selkää kaloja peratessaan. Se selkä oli lähes kaikki, mitä hänellä vielä oli.

– Mennäänkö lampeen uimaan, niin olo voi helpottaa, hän ehdotti.

Aavaa ei haluttanut uida lammessa. Se oli umpeen kasvava vihreä, limainen hetteikkö, joka helteellä haisikin oksettavalle.

– Laitetaan kalat loppuun ja mennään isoon järveen uimaan. Se on

viileämpi ja puhdas.

– Enkä mene järveen! Siellä on niitä vedenhenkiä! Ne vielä vetää veden alle hukkumaan!

– Höpöhöpö, mitään henkiä ole. Se esoteerikkopoikako se on saanut sinutkin sekaisin niillä höperöillä puheillaan? Lopeta tuollanen kuvittelu ja anna niitä kaloja.

Aava ripusti loput kalat hitain liikkein, jottei jyskittelisi niin paljon. Siinä olivat nyt vihdoin kuivumassa. Jos olisi runsaasti kankaita niin kuin ennen, ne saisi pyyhittyä pinnoiltaan kuivemmiksi ja suojattua karpäsiltäkin tekemällä Islan ideoiden mukaisesti niille jonkin teltantapaisen. Nyt niihin pääsi munimaan mikä siivekäs tahansa. Kalaa olisi helppo kuivattaa, jos syksyt ja talvet olisivat kylmiä kuin ennen. Talvella ei oikein edes enää kalaa tule. Vedet näyttävät puhtailta, mutta ne ovat puhtaita kaloistakin. Kalat vähenevät vuosi vuodelta. Mitä kaikkea lie tehnytään tuo unikeonpäivä 16 vuotta sitten ja vielä sen jälkeenkin? Kaikki ikävä ei varmasti ollut edes vielä näkyvissä, jos näkyisi koskaan.

– Nyt voidaan mennä sinne uimaan, mutta ei lammelle. Siellä tulee kipeäksi. Kyllä sinä minun kanssani järveen voit tulla. Minä suojelen sinua ihan miltä tahansa, mitä sinne sitten kuvitteletkin, Aava sanoi Isalle. Isla ei aikonut uida, mutta olisi ehkä paras mennä Aavan mukaan turvaksi. Eihän sitä tiedä, vaikka se hukkuisi sinne, kun on ollut usein niin huonovointinen viime aikoina.

Polku kalakatokselta järvelle männikön läpi ei ollut järin pitkä, mutta onneksi katos oli kuitenkin sen verran kaukana, että kalan haju ei yltänyt rantaan asti. Aava kompasteli männikössä juuriin ja kiroili verevästi. Isla kuunteli tarkasti. Hän ei ollut edes kuullut kaikkia noita sanoja aiemmin, mutta painoi ne mehukkaan voimakkaina mieleensä. Rannalla limaiset kätensä pestyään molemmat riisuivat työpaitarepaleensa ja housunsa, joiden etukappale oli sidottu selkäpuolelle nauhoilla ja takakappale etupuolelle. Tuollaiset, Intiasta aikanaan opitut housumallit

olivat Aavalle helppoja tehdä, kokoihin ei tarvinnut tuijottaa, kunhan oli kangasta. Kuluneet kankaat kuulsivat jo läpi. Ne olivat pehmenneet ja jättäneet suuren osan väreistään matkansa varrelle, vaikka kankaana olivatkin olleet Marimekon muinaiset verhot.

Aava kahlasi vedessä jo reittään myöten, ja Islan valtasi ahdistava olo. Jospa siellä kuitenkin on niitä henkiä? Kuka siitä voisi varmuudella tietää? Kai saarnamies on nähnyt niitä, kun niistä kerran kertoo?

Jare oli tulisieluinen saarnaaja. Hänen kanssaan ei kuitenkaan pitänyt jäädä kahden kesken, sillä hän ymmärsi myös naiskauneuden päälle. Jotkut kertoivat hänen ymmärtävän myös nuorten poikien kauneutta. Häntä sanottiin järven papiksi, sillä hän kuulemma tunsii järven salaisuuden. Siellä asui haltia, joka määräsi pitkälle siitä, miten elämä kunkin paikallisen kohdalla meni. Joillekin haltia soi näiden antamien uhrien vuoksi paljon onnea ja hyviä sattumia. Uhraamattoman vene taas saattaisi kalastaessa kaatua tai hän saattoi uidessaan takertua jalaan pohjan karahkoihin, tai henget tarttuivat hänen nilkkoihinsa. Jarella oli kyky ottaa järven haltian puolesta vastaan uhreja. Kunnolla uhranneiden ei tarvinnut pelätä haltiaa.

Isla istui alasti rantavedessä, joka ulottui häntä napaan. Siinä näkisi varmasti, jos jokin henki lähestyisi. Ehtisi ehkä paeta rantaan. Järven henget olivat kuulemma nopeita, mutta ne eivät voineet tulla kuivalle maalle. Isla ei ollut vielä koskaan nähnyt veden henkiä, mutta oli kyllä kuullut kyläläisiltä useita kuvauksia niistä.

Aava ui lenkin rauhallisin vedoin, sukelsi ja nousi pohjaan seisomaan hieroen kumartuneena hiuksiaan vedessä. Olo alkoi helpottaa, vesi ei onneksi ollut enää niin helteisen lämmintä, kun yöt olivat vähän viilenneet.

He palasivat märkinä taloille päin. Aava käveli polkua Islan edellä. Hän keinui hieman puolelta toiselle edetessään. Häntä katsellessaan Isla tajusi yhtäkkiä, että Aava oli vanhentunut hänen huomaamattaan.

Hän näytti myös useammin väsyneeltä nykyään. Hän ei puhunut yhtä paljon eikä yhtä rivoja kuin yleensä. Isla huomasi, ettei edes tarkalleen tiennyt, kuinka vanha Aava oli. Itse hän oli nuori aikuinen, 15-vuotias. Niin nuoria ei ollut hänen tietääkseen muita ainakaan lähiseudulla.

Kun Kallion talot alkoivat männikön loputtua häämöttää ylämäellä, nousevan peltoaukion takana, oikealla puolella aukion laidalla näkyi perunamaa, jossa oli vielä nostamatonta satoa.

– Aava, täällä on sieniä, huusi polulla jälkeen jäänyt Isla. Ovatko nämä syötäviä? En ole ikinä nähnyt tällaisia!

Hän poimi muutaman pienen sienen ja juoksi Aavan kiinni.

– Eivätkö olekin kauniita?

– No jopas! En ole itsekään ikinä nähnyt tuollaisia. Älä vain syö niitä, Aava sanoi katsellen violettien sienten hehkuva väriä.

– Miikka kertoi joskus, että jotkin sienet parantavat sairauksia, Isla sanoi.

– Mutta monet niistä taas aiheuttavat sairauksia ja tappavat, joten pysyttele vain niissä, jotka olen sinulle opettanut.

Isla meni sisälle vanhaan pirttiin ja otti syliinsä rehevän, oranssin Marra-kissan, joka loikoili rentona auringonläikässä lattialla. Mitä pitäisi tehdä? Marra nuoli kyyneleitä Islan poskelta. Pelko Aavan kunosta jäyti eikä jättänyt rauhaan. Isla halasi ja silitteli kissaa, joka oli Danin ohella hänen ainoa ystävänsä, ja painautui kissan viereen niin, että eläin nukahti kehräten selkä hänen vatsaansa vasten. Iltapäivän kuumuus torkutti vähitellen hänetkin.

Kun hän heräsi, aurinko oli jo laskenut horisontin tasalle. Marra hahtui unesta, nousi ja venytteli selkä kaarella. Sitten se istuutui nuolemaan turkkiaan hartaudella.

Isla sieppasi kissan ja harppoi kehräävä otus sylissä hyllyen pihalle ja vanhaan lampolaan.

Talo oli yli 150-vuotias paksuhirsinen maatalo, jonka kulunut, har-

maa pinta juorusi sen ehkä olleen joskus punainen. Pihaa reunustivat jo vähän notkahtaneet, niin ikään hirsistä rakennetut, matalat ulko-rakennukset, joissa varastoitiin tarvekaluja. Navetassa asui enää vain kaksi lehmää, sillä pari talvea sitten kylmä alkoi aikaisin ja jatkui pitkälle kesään. Heikoin lehmistä oli ollut pakko teurastaa ruoaksi, jotta selvittiin. Nyt lehmät kuluttivat vielä aikaansa märehitimällä rantaan päin viettävällä pellolla. Asuinpirtin ulkoeteinen oli talvella jäinen, mutta nyt sen portaisiin kuluneet, lukuisten askelten kuopat hehkui-vat vielä hetken lämpöä, vaikka aurinko ei enää niihin ylettynytään. Pirtin ikkunalaudoilla nuokkui ikiuntaan pari kukkapurkkia, joissa kuivan koppuraisessa mullassa tökötti ruskeita tikkuja, edesmenneitä kukkia. Aava ei enää ollut jaksanut tai välittänyt hoidella niitä kuten ennen.

Aava nojasi heinätukko kädessään lampolassa aitaukseen ja katse-li eläintä, jonka leuat kävivät kaiken aikaa niin kuin sen karitsallakin. Hän kääntyi ja hymyili Islalle ja kissalle, ja silitti kissaa hellästi.

– Nyt pitäisi hakea kerppoja näille villaveikoille, jos lehtiä vielä löy-tyy.

– Minä haen rantalepikosta, mene sinä sisälle, Isla sanoi ja laski kis-san sylistään.

Kerpot oli rohkeasti luvattu, sillä poikkeushelteistä huolimatta syksy hallitsi maisemaa. Jotkin risukon leppien alut olivat kuitenkin jaksaneet pitää vähän tiukemmin ruskistuvista lehdistään kiinni. Isla taitteli metrin, parin pituisia risuja lehtineen pusikkoisesta metsästä navetan takaisen pellon alapuolelta. Niitä löytyi iso sylillinen, jonka hän vei lampaille. Ei mitään herkkuja, mutta Elsa-lammas alkoi möykyttää niitä saman tien ja sen pieni Anna-karitsa seurasi perässä. Isla oli itse nimennyt lampaat vanhan lukemansa lastentarinan prinsessojen mukaan. Hän oli ollut myös mukana karitsan syntyessä, joten Annasta oli tullut hänelle hyvin läheinen olento. Isla oli jo hyvän aikaa sitten

oppinut sen, että vaikka kuljeskelisi huvikseen missä tahansa metsissä ja mannuilla omilla teillään, oli kotiin tullessa aina oltava huomattava heinäkäärö kainalossa ja kerppoja toisessa. Toki heinää korjattiin talveksi muutenkin latoihin, mutta lisä ei koskaan ollut pahaksi. Lampaita pidettiin kyllä ulkonakin päivittäin, kunnes hytikylmät tulivat.

– Minä käyn vielä pellolla ja teen sitten iltavellin, aletaan mennä pian pehkuun, Aava sanoi.

Hän käveli hassun koukeroisia, käsivetoisella auralla tehtyjä vakoja pitkin perunapellon päähän, jossa kahta vakoa oli jo jonkin matkaa kaivettu. Vanha, lähes läpiruostunut kuokka makasi maassa odottamassa kaivajaa. Parin, kolmen varren alta löytyi parin kourallisen saalis rupisia mukuloita. Aava pesi ne sadevesitynnnyrissä ulko-oven vieressä. Kun ne keitti ja muussasi voin ja maitotilkan kanssa, niistä tuli hyvä illallinen.

– Mun ei oo yhtään nälkä, Isla sanoi.

– Mikäs nyt on, ainahan sä olet perunavellistä tykännyt?

Isla otti pikkuruisen tilkan velliä lautaselleen ja lusikoi sitä haluttomasti kaukaisuuteen tuijotellen. Ei tuntunut rauhalliselta eikä kotoisalta, kun mielen taustalla kummitteli iltapäivällä noussut aavistus Aavan terveydentilasta. Mitä minä tekisin, jos se kuolisi? Mitä minä osaisin tehdä? Kuka minua auttaisi? Kenelle voisin puhua oikeita asioitani? Islan silmiin alkoi taas nousta sumua. Isästä ei olisi Aavaksi. Danin kanssa ei voinut puhua kaikesta, oikeastaan sen kanssa saattoi puhua vain niistä asioista, joista se itse halusi jutella. Muita asioita se vieroksui – tai ehkä pelkäsi.

– En jaksa millään, mä meen jo nukkumaan, hän ilmoitti lähtien kamariin katsomatta Aavaan. – Hyvää yötä!

Aava söi velliään hiljaa itsekseen ikkunasta kukanjännösten yli katsellen. Taivaanrannalle oli kokoontumassa todella tummaa pilvää. Olisiko helteiden aika vihdoin ohitse? Kun ilma viilenisi, hänkin voisi

ehkä jaksaa jotakin. Nyt voimat olivat vähissä. Ikkunoiden kukatkin olivat päässeet kuolemaan. Olisihan ne kyllä saattanut saada hengissä pysymään, kun olisi muistanut kastella...

Hän riisui huivintapaisen, jolla oli uinnin jälkeen koonnut märät, vähäiset harmaat hiuksensa. Ne olivat kuivuneet päätä myöten littanaksi kerrokseksi, ja peilistä häntä katsoi lähes hiukseton nainen, jonka silmien alaluomet roikkuivat uskomattoman alas tehden hänestä surullisen näköisen. Iho oli ahavoitunut poskilta laikukkaan ruskeaksi, ja kasvoille oli noussut joitakin suuria, ulkonevia luomia. Kaulaan kasvoi aina uudelleen karkea tumma kohoava luomi, jonka hän toistuvasti raapi pois. Ulkonäöllä ei ollut enää väliä. Ei sen unikeonpäivän jälkeen. Siitä tulikin juuri kesällä kuluneeksi 16 vuotta. Ei ollut enää juuri kehtään, kenen kanssa muistella sitä edeltäviä aikoja. Naapurin Dani oli 11-vuotias, kun se tapahtui. Joskus voisi varovasti jututtaa, muistaako hän siitä ajasta enää mitään nyt, aikuisena miehenä. Hän oli tutustunut Daniin juuri Unikeonpäivän jälkeen, kun kaikki oli mennyt sekaisin. Dani oli kokenut paljon kovia nuoresta iästään huolimatta.

Niihin aikoihin Euroopan yhteisön rakenteet olivat yksi toisensa jälkeen kaatuneet ja murenemassa, ennen kuin tuho tuli. Silloin yritettiin tosissaan laittaa maapallon asioita kuntoon, ja kiirekin oli. Mielenosoitukset tihenivät ja raaistuivat nopeasti, sillä kaikilla oli oma mielipiteensä siitä pitikö, ja miten, asia hoitaa. Suomessa uskottiin päästävän fossiilivapaaseen ja hiilineutraaliin elämään vuoteen 2035 mennessä, ja suunnitelmaa tiukennettiin vuosikaupalla. Kaipa siihen suuntaan hyvää vauhtia oltiinkin jo silloin matkalla. Ilmasto kun oli muuttumassa järjetöntä vauhtia täysin käsittämättömäksi. Neljästä vuodenajasta oli nopeasti tullut ainakin kuusi, jotka vaihtelivat täysin yllättävästi. Ehkä kaikki toimet olivat jo myöhässä, mikään ei tuntunut auttavan, ei ainakaan suurissa ja tiheään kansoitetuissa maissa kuten Intia ja Kiina tai monet Etelä-Amerikan maat. Vuoden 2029 unikeonpäivä kuitenkin

nukutti kaikki suunnitelmat. Mitä silloin tapahtui, ei kukaan tuntunut täsmällisesti tietävän. Teorioita kyllä riitti. Käytännössä se kuitenkin oli maailmanloppu. Sen maailman ja sen elämän, jota silloin elettiin. Puhuivat maailmalla 2020-luvulla, miten marsista tehtäisiin ihmiselle asuttava. Aerogeelikerros kuulemma lämmittäisi veden sulaksi ja maan viljeltäväksi. Aika kätevää. Olisikohan tullut kuitenkin halvemmaksi tehdä tästä pilaamastamme Telluksesta asuttava? Matkakulut ainakin olisivat olleet pienemmät.

Aavan päiväkirja 9.9.2045: Kerran, vuosia sitten, tein pyörällä matkaa etelään päin uteliaisuuttani, tutkiakseni, mitä kaikkea oikeasti oli tapahtunut, ja miltä siellä näytti. Vastaan tullut rosvopoikien joukko kehotti kuitenkin palaamaan pohjoiseen. Sanoivat, että etelässä ihmisen palaa, eikä mitään järkevää tai hyödyllistä ollut enää jäljellä. Onneksi minulla ei ollut muuta kuin risat vaatteet ylläni, joten en tullut ryöstetyksi. Tiesin, ettei laukun kanssa voinut liikkua, sillä laukku kuin laukku voisi sisältää jotakin kiinnostavaa, eivätkä ryöstäjäjengit kaihtaneet vaikka tappaa pienen laukun tutkiakseen. Pidin pienet ruokavarani matkalla vaatteiden alle vartalooni huivilla sidottuina. Ulospäin näytin vain isorintaiselta tädiltä. Vaikutelman vahvistamiseksi kerjäsini heiltä jotakin ruokamurua. Jengi ei kuitenkaan halunnut jakaa varojaan eikä pysähtyä keskustelemaan kanssani enempää etelästä, vaan ajelivat tiehensä haisevalla häkäpönttöautollaan.

Olin tulossa Kärämäeltä jonkin matkaa Pihtiputaan suuntaan tavatessani heidät, mutta päätin sittenkin varoa etelää ja etsiä yöpaikan Kärämäeltä. Ihmisiä ei juuri näkynyt kylän raitilla. Kaikki selviytyneet elivät jo silloin omissa, pienissä yhteisöissään varoen lähes kaikkia muita. Ihmisyys ja luottamus tuntui kärsineen. Kärämäen keltainen puukirkko oli säilynyt hyvässä kunnossa – niin kuin kirkot yleensäkin. Uskonnolliset paikat olivat säästyneet ryöstelyltä ja tuhoamiselta, joten

sieltä saattaisi löytyä hyvä yöpymispaikka. Talojakin jäi katastrofin jälkeen tyhjilleen vaikka kuinka paljon, mutta niihin ei uskaltanut mennä, koska oli vaikea tietää, mikä jengi missäkin majaili. Lähemmäs päästyäni huomasin kuitenkin kirkon parkkipaikalla muutamia autonromuja, joita ei ollut onnistuttu kokonaan tuhoamaan. Pikkuautojen takana oli vanha, valkoinen pakettiauto, jonka sivuliukuovi retkotti auki. Sisällä ei ollut ketään, mutta siellä oli selvästi nukuttu joskus useampikin yö. Joitakin likaisia rättejä oli leviteltynä muista autosta ”sohvaksi” irrotettujen penkkien päälle. No, mikäpä siinä. Pehmeämpi se on kuin kirkon lattia tai penkki, ja sateelta ja tuulelta sekin suojaisi. Sidoin rikkinäisen sivuoven kiinni kankaansoirolla. Suojaisi se nukkujaa ainakin kulkukoiralaumoilta. Illalla jo unen partaalla ollessani havahduin kirkon suunnasta kuuluvaan ääneen. Kirkon ikkunoista kajasti heikko soihdun valo ja joku kuului laulavan. Kaikki vaikutti kuitenkin rauhalliselta.

Aamulla söin viimeiset mukanani olleet keitetyt munat ja leivänkannikan ja päätin uusia etelänmatkani vasta jokusen vuoden kuluttua. Sitten lähdin pyöräilemään takaisin Vaalan takamaille. Etelän tapahtumat jäivät edelleen kalvamaan mystisyydellään.

Aava avasi keittiössä maton alla olevan luukun ja laski vellikattilan lattian alla olevaan kellariin. Se kävisi vielä aamiaiseksi. Jospa Islallekin sitten olisi ruokahalu palannut. Jostain palasi yhtäkkiä mieleen kahvi. Sen tuoksun saattoi melkein tuntea nenässään. Saisipa vielä joskus kahvia, tosin se taisi olla turha toivo. Kun ei ole enää yhteyksiä, ei liiku autoja, laivoja eikä ihmisiä, niin ei kaukomaistakaan tule yhtään mitään. Kasvaakohan niissä vielä jotakin? Kuinkahan pysähtynyt maailma muualla onkaan? Oulussa ainakin oli jonkinlaista, lähes järjestäytyntä elämää, kertoi naapurin Dan. Hän oli käynyt siellä parikin kertaa hevosella katsomassa. Siellä oli kuulemma saatu hallintoakin järjestettyä jo jonkin verran toimivaksi. Unikeonpäivän jälkeen joku

Kun kaikki oli menossa hyvään suuntaan. Kun maailmaa rakennettiin lujaa vauhtia kestävämmäksi ilmastomuutoksen uhkissa. Kun kaikki kävi nopeasti, etäältä ja yksinkertaisesti. Kaikki oli niin turvallista, kun ihmiset olivat oppineita ja osaavia, ja asiat hoituivat niin helposti digitaalisesti. Mikä voisi mennä pieleen?

Entä jos sähköt katkeavat? Entä, jos en enää saakaan yhteyttä työhöni, rakkaisiini tai edes kotikaupunkiini? Entä jos bussini ei kuljekaakaan eikä työtäni voi tehdä ja päädyn kauas kivikauteen, josta isovanhempani kertoivat, kun olin lapsi?

Luisuimmeko liian kauas luonnosta ja tavallisen nisäkkään elämästä. Voimmeko vielä saavuttaa uudenlaisen elämän, jos mikään entinen ei ole mahdollista?

Oili Valkilan romaani on tavallaan dystooppinen fiktio lähitulevaisuudesta. Se kertoo arjen ihmisten kautta yllättävistä tapahtumista, jotka hajoittavat yhteiskunnan ja vievät sen rippeet uuden tilanteen alkumetreille, joiden jatkuvuudesta kukaan ei tiedä. Kukin selviytyy, jos on selviytyäkseen.

Onko kuitenkin toivoa ja mahdollisuus selviytyä, jos hyväksyy uudet haasteet edessään? Voiko vielä istuttaa omenapuun?

Oili Valkila, FM, on suomen kielen ja puheviestinnän maisteri, joka on työskennellyt toimittajana 20 vuotta ja kouluttanut yrittäjänä kirjoittamista ja puhe-esiintymistä. Hän on kirjoittanut useita tietokirjoja osaamisalueeltaan. Tämän esikoisromaanin ajatus on vaivannut häntä 25 vuotta, joten se piti vihdoin saada kirjoitetuksi julki.

9 789528 062882